

Arrest

nr. 64 544 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat F. LANDUYT, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 augustus 2006, verklaart er zich op 30 december 2010 een derde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 17 maart 2011, verstuurd op 18 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Taloqan (provincie Takhar). U woonde steeds in het district Khoja Ghar (provincie Takhar). Sedert geruime tijd werkte u in uw district Khoja Ghar als lijfwacht voor commandant A. R. van Jamiat-e-Islami. U kreeg een relatie met de tweede vrouw van deze commandant. Toen hij dit te weten kwam, zag u zich genooddaakt het land te verlaten. U vluchtte naar Kaboel waar u contact opnam met uw oom in Khoja Ghar. Uw oom bevestigde dat de commandant naar u op zoek was. Een Iraanse man, R. genaamd, begeleidde u en

anderen tijdens de reis naar België. Op 28/08/2006 vroeg u een eerste keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Het Commissariaat-generaal nam op 11/12/2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Met arrest 209173 verwierp de Raad van State uw beroep tegen deze beslissing. Uw tweede asielaanvraag van 20/04/2007 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30/12/2010 hebt u zich, na deelname aan een hongerstaking, een derde keer vluchteling verklaard. U zegt nog steeds problemen te vrezen met commandant A. R. die intussen ook de politie zou hebben ingeschakeld in zijn zoektocht naar u.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een recent verkregen document voor. Het betreft een aanhoudingsbevel dat vier maanden geleden door de politie van Takhar zou zijn opgesteld."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- bij verzoekers eerste asielaanvraag merkte de commissaris-generaal al op dat verzoeker zijn problemen met commandant A. R. niet geloofwaardig maakte en dat er eveneens twijfels waren bij verzoekers beweerde verblijf in Takhar;
- het bedrieglijke karakter van verzoekers relaas wordt tijdens het gehoor van 9 maart 2011 nogmaals bevestigd. Zo stelt verzoeker dat de eerste vrouw van de commandant A. heet en dat hij een relatie had met zijn tweede vrouw, A.. Tijdens de eerste asielprocedure beweerde hij echter nog dat A. de eerste vrouw van A. R. is en dat hij een relatie had met A., zijn tweede vrouw. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zich vergist omtrent de naam van zijn geliefde;
- het aanhoudingsbevel herstelt verzoekers geloofwaardigheid niet. In het algemeen kan worden gesteld dat dit document verzoekers relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen. Bovendien suggereert de hoofding dat iemand eigenhandig met een tekstverwerker en een printer aan de slag is gegaan, is het niet geloofwaardig dat de politie ruim vier jaar na verzoekers problemen naar hem op zoek zou gaan, blijkt uit de envelop dat dit document pas na verzoekers asielaanvraag werd verstuurd en vermeldt dit document niet waarom hij zou worden gezocht;
- het feit echter dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming;
- in ondergeschikte orde wordt opgemerkt dat verzoeker over een verblijfsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Verzoeker beweert immers dat er in Kaboel een zus, een studerende broer en twee ooms wonen. Op dit ogenblik bestaat er voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen. Hij stelt vooreerst dat het feit dat de commissaris-generaal op 11 december 2006 al een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam geen impact heeft op deze procedure. Elke procedure is immers alleenstaand. De beslissing van 11 december 2006 stelde op basis van de toen voorgelegde stukken dat hij zijn probleem met commandant A. R. niet geloofwaardig maakte en dat er twijfels waren bij zijn verblijf in Takhar. Nu legt hij echter een aanhoudingsbevel en een officieel Afghaans paspoort voor, waardoor aan zijn identiteit en nationaliteit niet kan getwijfeld worden. Verder stelt verzoeker dat er tijdens de eerste asielaanvraag een misverstand en een naamwissel gebeurde in verband met de naam van zijn geliefde. Zo werd verkeerdelijk genoteerd dat A. de eerste vrouw van A. R. is en dat hij een relatie had met A., zijn tweede vrouw. In het tweede asielrelaas heeft hij dit rechtgezet.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem subsidiaire bescherming te bieden. Hij stelt dat men in de eerste weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat er twijfels bestaan bij zijn afkomst uit Takhar. Bij zijn huidige asielaanvraag gaf hij een correcte en goede geografische schets van zijn land. Hij wijst erop dat hij op het moment van het eerste gehoor een lange reis vol problemen achter de rug had en dat hij zijn rookverslaving pas sinds enkele dagen had opgegeven, waardoor hij zich niet goed voelde. Het feit dat hij nu een aanhoudingsbevel en origineel Afghaans paspoort kan voorleggen, bevestigt zijn afkomst, identiteit en nationaliteit. Hij wijst er verder op dat zelfs als hij niet recent uit Afghanistan afkomstig zou zijn, dit op zich geen reden is om hem het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Zijn stukken

bieden immers een reëel zicht op zijn herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en laten de asielinstanties toe een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming.

2.2. De Raad is van mening dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bij verzoekers eerste asielaanvraag merkte de commissaris-generaal immers al op dat verzoeker zijn problemen met commandant A. R. niet geloofwaardig maakte en dat er eveneens twijfels waren bij verzoekers beweerde verblijf in Takhar. De Raad wijst er op dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een tweede asielaanvraag uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Het is evenmin verboden om verklaringen die in het kader van beide procedures zijn afgelegd met elkaar te vergelijken en op basis daarvan tegenstrijdigheden vast te stellen. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het bedrieglijke karakter van verzoekers relaas wordt bevestigd door het feit dat verzoeker stelde dat de eerste vrouw van de commandant A. heet en dat hij een relatie had met zijn tweede vrouw, A., terwijl hij tijdens de eerste asielaanvraag beweerde dat A. de eerste vrouw van A. R. is en dat hij een relatie had met A., zijn tweede vrouw. Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat dit bij de eerste asielaanvraag verkeerd werd genoteerd en dat hij dit bij de tweede asielaanvraag heeft rechtgezet. Dit blijkt echter niet uit het gehoorverslag van 9 maart 2011. Verzoeker vermeldde tijdens het gehoor immers niet dat er tijdens de eerste asielaanvraag een misverstand was gebeurd en dat de namen waren verwisseld. Hij vermeldde evenmin dat hij iets wenste recht te zetten (gehoorverslag, 4). Verder heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet waarom het aanhoudingsbevel verzoekers geloofwaardigheid niet herstelt. Meer bepaald stelt de bestreden beslissing dat de hoofding suggereert dat iemand eigenhandig met een tekstverwerker en een printer aan de slag is gegaan, is het niet geloofwaardig dat de politie ruim vier jaar na verzoekers problemen naar hem op zoek zou gaan, blijkt uit de envelop dat dit document pas na verzoekers asielaanvraag werd verstuurd en vermeldt dit document niet waarom hij zou worden gezocht. Verzoeker betwist deze beoordeling in zijn verzoekschrift niet. De Raad sluit zich aan bij deze vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker beweert tot slot dat hij een origineel Afghaans paspoort heeft voorgelegd, maar dit blijkt niet uit het administratief dossier.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER